

„A co chceš udělat, až Kostník dorazí?“ zeptal se Petr.

„Nechám ho mluvit,“ odvětil Mikuláš a přísedl k ostatním. „Jen ať vyloží, o co mu jde.“

Petr se opřel dlaněmi o desku stolu a naklonil se k němu. „Otče, ty ho chceš vpustit dovnitř?“

„Potřebuji s ním projednat něco jiného, než je zmizení jeho syna, a venku v té slotě s ním stát nebudu,“ řekl Mikuláš vážně.

„Bude tu špehovat.“ Petrův obličej se začal barvit doruda.

Mikuláš jen mávl rukou.

„Kostník nás urazil a křivě obvinil z únosu!“ zasyčel Petr. „Jeho slova necháš bez odplaty?“

„Samozřejmě, že ne,“ odsekl Mikuláš. „Filipa vyslechnu a budu žádat vysvětlení. Nic víc a nic míň. Zním ho dost dlouho a vím, co na něj platí.“ Vztyčil se a přísným pohledem změřil oba syny, pak si hodil přes ramena kožich a vyšel na schodiště. V sále se rozhostilo nepříjemné ticho.

„Otec se urazil,“ řekl Tomáš vyčítavě.

„Je svobodný pán, a podle toho má jednat,“ odbyl ho Petr ostře, „a ne se handrkovat s každým, kdo začne křičet před bránou.“

Šedivec se postavil. „Mikuláš ví, co má dělat, a až jeho plán nevyjde, můžete tasit meče.“

„Do našeho jednání se neplet,“ okřikl ho Petr.

„Važ svoje slova! Jsem Hynek Šedivý ze Záběhlic.“

„A já jsem Petr Blatnický z Okrouhlé,“ vztekla se na něj podíval Mikulášův syn. „Sám se rozhodnu, jak s Kostníkem naložím.“

Šedivec polkl další slova a odešel ze síně, Mikuláše dostihl v přízemí pod schodištěm. „Petr chce jednat podle svého.“

Mikuláš jen pokrčil rameny a prohodil věčně: „To se ještě uvidí, kdo tady bude rozhodovat.“

Vichřice neubírala na síle, sněhové jazyky se zvedaly do výše, aby pak zbavené síly větru spadly na uhlazené hromady před stájemi a kovárnou.

Z ochozu na ně zakřičel strážný: „Pane, už jedou.“

Mikuláš se vyšplhal na hradby, ale v chumelenici spatřil jen několik nezřetelných postav na koních. Jezdci byli před vrcholem kopce a zápasili se silným větrem i s navátými závějemi.

Slezl dolů a rozhlédl se. V kovárně zahlédl světlo, pracoval tam podomek, a tak na něj zavolal: „Dojdi do sálu a vyříd' Petrovi, že přijel Filip Kostník se svou družinou.“ Podomek odběhl a Mikuláš s Šedivcem se vrátili do věže.

Chvíli nato se Petr hrnul ze schodů.

„Máš hosty před bránou,“ houkl na něj Mikuláš, „a čekají na tvé přivítání.“ Nechal ho stát na prahu a zmizel naproti v kuchyni.

Petr se přebrodil čerstvě nafoukanými závějemi, vylezl na ochoz a křikl na jezdce před hradem: „Kdo jste a co tu chcete?“ Vítr mu rval slova od úst, ale dolétla až k nim.

„Dobře víš, kdo jsem,“ odpověděl jeden z mužů stojících před bránou. V hustě poletujícím sněhu mu sotva bylo vidět do obličejů. „Kde je Jan? Vydejte ho!“

„Na Okrouhlé není.“

„Přiveď sem otce. S tebou mluvit nebudu!“

Petr se otočil. Dole pod ním už čekali Tomáš, Havel, Vladivoj, Bertold a Vojtěch, ostatní muži byli také připraveni se zbraněmi v ruce. Mikuláš vše pozoroval opřený o dveře do věže, ale nedal jim znamení, aby podpořili jeho syna a rozmístili se za ním na ochoze. Petr tam stál úplně sám.

Strážný zabouchl okénko v bráně a přeběhl nádvoří. „Pane, Kostník má s sebou jedenáct mužů.“

„Hm, to je moc,“ zamračil se Mikuláš.

Petr zatím váhavě přešlapoval na ochoze, pak seskočil z žebříku do mělké hromady sněhu a došel k Mikulášovi. „Kostník chce vyjednávat s tebou, otče.“

„Ty jsi s ním chtěl rázně zatočit,“ řekl Mikuláš tvrdě, „tak se ukaž!“

„Chce mluvit jen s tebou.“

„Porad' si sám,“ přitáhl si kapuci do čela a založil ruce na prsa.

Petr si přejel rukou tvář a otočil se. Muži na nádvoří netrpělivě čekali na rozkaz pána hradu. Přistoupil blíže a přiškrceným hlasem řekl: „Otče, unáhlil jsem se. Měl jsi pravdu. Jednej s Filipem, jak uznáš za vhodné.“ Jeho slova slyšel jen Šedivec, stojící dva kroky od nich. „Kolik jezdců vpustíme do hradu?“

„Konečně rozumná otázka, synu,“ Mikuláš ho poplácal po rameni, vykročil k bráně a namáhavě vystoupal na ochoz. „Co žádáš před mým hradem, rytíři z Němčiček?“

Kostník pobídl koně a zastavil se až na okraji příkopu. „Blatnický, ty psí bastarde, vězniš mého syna. Vydej ho!“

„Važ svoje slova, Filipe! Na Okrouhlé žádný vězeň není a Jana jsem neviděl od Božího narození.“ Mikuláš jen zvedl ruku, a na ochoze se okamžitě rozestavili muži s kušemi, které namířili na jezdce na okraji příkopu.

„Včera, když zmizel tvůj syn, jsem byl se svými lidmi na jednání v Krumlově.“ A ukázal na řadu mužů vedle sebe. „Jsou mými svědky a má slova potvrdí. Jestli mě budeš dále obviňovat z takového činu, zaplatíš za urážku mé cti!“

„Cože?“ Kostník se zalykal hněvem. „Ty mi vyhrožuješ?!“

„Právo je na mé straně! Na mě špínu házet nebudeš!“ křikl na něj Mikuláš. „Ale dovolím ti, aby ses přesvědčil, že mluvím pravdu. Pošleš své vojáky dolů k brodu a jen dva muži s tebou mohou vejít do sálu. Tam si promluvíme,“ navrhl mu, ale znělo to spíše jako rozkaz.

„To je nevýhodný návrh,“ odsekl Kostník a setřepal si sníh z rukávů.

„To je mé poslední slovo, jinak se dovnitř nedostaneš,“ řekl Mikuláš pevně. Muži na ochoze, jak jim to letící sníh dovozoval, měli na mušce všechny Kostníkovy zbrojnoše.

Filip se krátce poradil s jedním ze svých vojáků. Pak vybral dalšího muže a pokynul ostatním. Zbytek jeho družiny se otočil a neochotně se vydal z kopce dolů.

Strážní spustili most, otevřeli vrata a nechali je vjet dovnitř. Na nádvoří je obestoupili se zbraněmi v ruce a Tomáš s Havlem a Jakubem dovedli hosty do věže.

Mikuláš si mezitím oblékl červený, bohatě vyšíváný kabátec, který si dovezl z Francie, a k tomu kovaný pás, zdobený stříbrnými plíšky. Slavnostně oděný čekal na Filipa v sále. Na stole před ním stál mohutný svícen se šesti svícemi, vedle něj položil tři dokumenty, stočené do ruličky.

Když Kostník vstoupil, nechal ho i se dvěma vojáky stát u dveří a nepokynul jim, aby si přisedli k jeho stolu. „Nejsi zvaný host, přesto tě přijímám s úctou, jaká hostům náleží,“ řekl stroze.

Filip sejmul rázným pohybem přilbici z hlavy a proud plavých vlasů se rozlil na jeho široká ramena.

Mikulášovi muži se rozmístili podél stěn, připravení kdykoliv zvednout meč na obranu svého pána.

„Hledám syna...“ Kostník se rozhlédl po sále a upřel ohromený pohled k oknu.

Ve výklenku seděla Blanka, před sebou stojan s nataženým plátnem, a soustředěně vyšívala. Černé vlnité vlasy, stažené stříbrnou sponou, jí volně splývaly na zádech. Světlo svíčky ozářilo její bělostnou tvář, oblečená do světle modrých šatů vypadala jako zimní královna.

Kostník se odmlčel uprostřed věty, a tak zvedla hlavu od vyšívání a otočila se. Když si uvědomil, že ho všichni v sále sledují, vzpamatoval se a pokračoval: „Svědci viděli tvou družinu pohybovat se kolem křižovatky u Čtyř lip. Právě tam Jan zmizel.“

Před kostelem v Okrouhlé zastavily sáně, Jakub podal Blance ruku a pomohl jí vystoupit, Vojtěch s Měřinou uvázali koně ke kůlu.

Měřina se zapřel do dveří a nechali Blanku vejít do chrámu Páně jako první.

Namočila prsty do kroupky, pokřížovala se a došla k předním lavicím, vyhrazeným hradnímu panstvu, kde poklekla a začala se modlit.

Její doprovod zůstal vzadu, Vojtěch s Měřinou a Jakubem svou rozmluvu s Bohem vyřídili velmi rychle, a když uslyšela bouchnutí dveří a ohlédla se, spatřila jen pět, šest vesničanů, kteří seděli tiše v lavicích v prostřední části kostela.

Věděla, kam její muži zmizeli, šenk byl nedaleko.

Když znovu ucítila, jak jí chladný vzduch pohladil nohy, ani se neohlédla. Uslyšela několik chvatných kročejů a tichý, naléhavý rozhovor. Kostel byl místo pro všechny a každý řádný křesťan zde byl vítán.

Pak se za ní ozvaly rázné kroky a jasný, zvonivý zvuk, to když těžký kov udeřil do kamenné podlahy. Ohlédla se přes rameno a málem přestala dýchat.

Uprostřed uličky klečel na jednom kolenu Filip Kostník, hlavu skloněnou, pravou ruku položenou na jílcí svého meče a polohlasně se modlil. Vlnité vlasy mu překryly obličej a skrz mozaiku nad oltářem na ně dopadalo barevné sluneční světlo. Za zády pět ozbrojenců v jeho barvách, dva seděli v poslední lavici napravo a tři se opírali o těžké kostelní dveře.

Všichni vesničané byli pryč.

Kostník dokončil modlitbu a natlačil se vedle ní, do její lavice.

„Co tu děláš?“ zeptala se staženým hrdlem a s pohledem upřeným k oltáři.

„To, co se dělá v kostele, má milá. Modlím se k Bohu, za tvé zdraví a rychlý porod,“ odvětil klidně a povytáhl obočí. „A ty, paní z Okrouhlé?“

Blanka jen polkla a hlesla: „Zase jsi mě...“

„Ano, tentokrát jsem tě sledoval,“ přiznal s úsměvem, „a bylo to jednoduché, protože tví hlídači, místo aby stáli po tvém boku, nalévají do sebe pivo vedle v krčmě.“

Nebyla schopná pohybu, seděla strnule s lokty opřenými o lavici před ní.

Filip sklonil hlavu a světlé, vlnité vlasy znovu obkroužily jeho obličej. „Musel jsem tě vidět, holubičko moje.“

Někdo zacloumal klikou, ale Kostníkovi muži zapřeli dveře kostela a nikomu nedovolili vejít dovnitř.

„Našel jsem Jana na Ledvici,“ řekl vážně, „a chci ti poděkovat za zprávu, která mě k němu dovedla.“

„Víš, proč ho tam Purkart držel?“

Kostník přikývl. „Přiznal se ke svému... pochybení... a učinil to veřejně a před svědky, hňup jeden! Bude se muset s Radmilou oženit!“

„A není jiná možnost, jak...“

„Byla, ale už není!“ skočil jí rázně do řeči. „Podepsal jsem Purkartovi dlužní úpis. Myslel jsem, že ho splatím, a ta nemilá záležitost bude provždy vyřešená.“

Blanka sklonila hlavu a mezi prsty jí tiše běžely kuličky růžence.

„Všechno moje úsilí přijde nazmar! Můj důležitý spojenec mě potupně zradil a přišel jsem o spoustu peněz,“ dodal zlostně. „Radmila je v očekávání, a jak hrdě prohlásil Purkart, jeho dcera dostane věnem polovinu mé tvrze. Protože Mikuláš chce prodat Ledvickému moje dlužní úpisy.“

Složila růženec do klína. „A třeba bude všechno jinak...“

Filip semkl rty do úzké přírmy. „Mikuláš mu ty úpisy neprodá?“

„Myslím, že prodá, ale už nebudou potřeba jako věno pro nevěstu,“ řekla Blanka a dodala: „Už jsi slyšel, že se ztratila?“

„Radmila?“

„Ve středu odpoledne zmizela.“

„Purkart jí dovolil odjet?“

Blanka jen pokrčila rameny.

„Asi ho nestihla... požádat o svolení. Viděli ji tady ve vsi, u mistra kováře na dvoře. Naposledy s ní mluvil Tomáš. Nenechal by Radmilu samotnou, určitě odjela s ním.“

Filip sevřel bradu do dlaně. „Kam odjeli?“

„Tomáš měl jet s Mikulášem na Blatnici převzít dědictví po zemřelém strýci. A vyřešit spory se sousedy.“

„Kdy se má Mikuláš vrátit?“

„Snad za týden, za dva?“

Filip se na chvíli zamyslel: „Takže když je Mikuláš pryč, nemůže prodat Ledvickému moje úpisy. A kde není nevěsta, tam nemůže být svatba.“ Položil lokty na pultík. „Zítra odjízďím na pár dní do Krumlova.“

„Za Benešem z Kravař?“

Přikývl.

„Pokud vím, tak jsi stoupencem markrabího Prokopa,“ namítla.

Filip se nervózně usmál. „Máš pravdu, holubičko, ale zítra může být všechno jinak.“

„A bude?“ přimhouřila oči a tázavě si ho prohlížela. „Taky mu pošleš muže ve zbroji jako Mikuláš? Co ti slíbil Jindřich z Lomnice?“

Filip hodil koženou rukavici vedle sebe na lavici. „Do politiky se neplet, paní z Okrouhlé! Škodí to tvé kráse!“ Stiskl její ruku a přiložil si ji na tvář. „Objal bych tě, kdybych mohl. A políbil. A mnohem víc.“

Chvatně se ohlédla. Jeho tři ozbrojenci stáli otočení ke dveřím, dva seděli v lavicích, hlavy skloněné, a modlili se.

„Ten žár, co z tebe sálá, je k zalknutí,“ vydechl jí Filip do ucha.

„Nerouhej se,“ špitla rychle a ukázala na dřevěnou sochu Ježíše, který visel na kříži přímo nad jejich hlavami.

„Chci tě!“

„Filipe, mlč! A nechej mě na pokoji,“ hlesla Blanka sotva slyšitelně a její slova se přelila do modlitby.

„Nenechám, nemůžu. Nejde to,“ řekl prostě. „Jsi jako střela z kuše, co vězí v mém těle. Kdybych ji vytáhl, zemřel bych.“

Rány do mohutných dubových dveří byly tentokrát silnější, vesničané na schodech hlasitě povykovali a dožadovali se vstupu do chrámu Páně.

„Dej mi něco, co mi na tebe nedá zapomenout,“ řekl naléhavě. „Něco, co budu mít při sobě, když budu večer usínat.“

Opřela čelo o sepjaté ruce.

Naklonil se k ní a zašeptal: „Slituj se nad hříšníkem a pomoz mu nalézt klidu.“ Jeho plné rty dychtivě zamířily od ucha na její krk a tam blaženě bloudily po bílé, hebké kůži. Když se jeho nos zabořil do černých kadeří, vydechl: „Nádherně voníš, holubičko moje, krásná.“

„Pro boží smilování,“ strhla si z krku oválný jantarový přívěšek.

Sebral jí jantar z třesoucích se rukou, políbil ho a zašeptal: „Vypadá jako srdce. A na srdci ho budu nosit.“

„Až to Petr zjistí, zabije tě.“

„Anebo já jeho.“

„Tohle ti už neprojde.“ Ohlédla se přes rameno. Jeho muži stěží odolávali náporu lidských těl, tlačících se před kostelem. „A já to odnesu i za tebe.“

„Za malý dárek na rozloučenou ještě nikoho neukamenovali. Sbohem, moje milá.“ Povstal z lavice a mávl na své muže u dveří, aby odstoupili.

.....

Zatímco v soukromých Benešových komnatách v novém paláci probíhala důvěrná jednání s příznivci markrabího Prokopa či jeho staršího bratra Jošta, v sále bylo veselo bez ohledu na politickou příslušnost. Mnozí stolovníci už byli rozjařeni vínem a přidávali se ke zpěvu hudebníků, další se překřikovali mezi stoly a mávali na hodující dámy na opačném konci sálu.

Havel měl oči navrch hlavy: „Myslel jsem si, že hostiny na Okrouhlé jsou výtečná zábava, ale takovou večeri jsem ještě nezažil.“

„Až bude mít otec tolik peněz jako Beneš, taky bude své přátele tak bohatě hostit,“ zabručel Petr. Vybrané lahůdky a pestrou zábavu si vůbec neužíval. O dva stoly blíže k hostiteli seděl Filip Kostník. Skvěle se bavil a mastnými prsty si nakládal na talíř další křupavá žebírka a vypečená bažantí stehýnka s medovou polevou. Když kolem procházela sklepnice se džbánem, Filip natáhl ruku a plácl ji přes sukni, pak si ji přitáhl blíž k sobě a něco jí zašeptal do ucha. Dívka se rozesmála, naklonila se k němu tak, že téměř zabořil nos do jejího poprsí, a dolila mu pohár až po okraj.

Petr zbrunátněl, zvedl se z lavice, přešel sál, sklonil se nad Kostníkem a řekl mu do ucha: „Máme nevyřízené účty.“

Filip se otočil od svého talíře. „Á, můj soused z Okrouhlé. Co mi chceš?“ zeptal se ho rozjařeně.

„Ty víš co,“ zavrčel Petr. „Čekám tě dole na nádvoří.“

„Až dojím,“ v klidu odvětil Kostník.

„Nemáš odvalu se mi postavit se zbraní v ruce?“

Filip odhodil bažantí stehno na stůl a odstrčil židli. „Takové řeči od nikoho nestrpím!“ zasyčel mu do obličeje.

„Dole na nádvoří,“ štěkl po něm Petr a rázně odkráčel ze sálu.

Prokop ho dostihl na schodech. „Příteli, nemůžeš dělat rozruch na cizím dvoře. Beneš nesnáší jakékoliv spory a hádky.“

„Kostník má spadeno na Blanku. To nemůžu nechat bez odpovědi,“ odstrčil ho stranou a s mečem v ruce seběhl po mohutném točitém schodišti.

Ve stínu hradního paláce čekal na Kostníka, který zanedlouho vyšel do mrazivé noci. Pátravě se rozhlížel po ztichlém nádvoří, a když zahlédl Petra, stiskl místo na hrudi, kde se pod oblečením skrýval malý zlatavý jantar, zavěšený na kožené šňůrce.

Petr se na něho vrhl bez vyzvání k boji, Filip sotva stačil tasit svůj meč, a hned musel vykryt první zásah do ramene. Kostníka nevedla zášť jako Petra, bojoval s chladnou hlavou, jeho výpady byly účinné a promyšlené.

Jejich divoké představení nebylo součástí připravené zábavy pro panstvo a rychle se kolem nich shromáždili zvědaví zbrojnoši a pacholci.

Petr byl o půl hlavy menší než Filip, jeho síle čelil mrštností a obratně uhýbal dobře mířeným ranám, přesto ho Filip postupně zatlačil až před stáje. Část nádvoří před hlavní palácovou budovou byla dočista umetená, ale před stájemi byl sníh špinavý, místy zledovatělý a sem tam posypaný popelem.

Petr vykryl Kostníkův výpad, ale příliš se předklonil, na neposypaném sněhu mu podjely nohy a přepadl dopředu. Diváci zahučeli překvapením, když jeho meč zazvonil na dlažbě a po zmrzlých kamenech dojel Filipovi přímo pod nohy.

Kostník ho rychle přeskočil, klekl Petrovi na záda a pod vahou jeho mohutného těla se Petřův obličej zabořil do rozšlapaného sněhu. Naklonil se a zašeptal mu do ucha: „Až já

ji dostanu, tu tvoji holubičku krásnou, bílou, stisknu ji v náruči tak, že bude vzdychat rozkoší.“

Petr sebou začal zuřivě škubat.

„Nezabiji tě, dnes ne. To by mě to pak vůbec netěšilo,“ řekl Filip a ustoupil stranou.

Petr se rychle postavil na nohy, vypliv popel, který se mu skřípal mezi zuby, a sehnul se pro svůj meč. Znovu se vrhl na Kostníka s urputnou zuřivostí.

Prokop Dohalický stál u okna a pootevřenou škvírou pozoroval souboj na nádvoří. Hluk řinčících zbraní a výkřiky diváků doléhaly až do sálu. Beneš mu zaklepal na rameno, odstrčil ho a rázným trhnutím otevřel okno. Ve světle pochodní uviděl dva bojující muže a kolem nich zvětšující se hlouček přihlížejících.

„Co to má znamenat?“ Dobrá nálada zmizela z jeho tváře a u kořene nosu se objevily dvě kolmé vrásky. „Kdo to je?“

„Petr Blatnický a Filip Kostník.“

Beneš kývl na nejbližšího strážného: „Ať okamžitě přestanou.“ Voják odběhl a na schodech se k němu přidali další muži.

„Proč se chtějí pozabíjet zrovna na mém hradě?“ zamračil se a do vlnky vytvarovaný horní ret se změnil ve strohou čáru.

Prokop pokrčil rameny a chtěl Beneše odvést od okna. Rychle k nim však přiskočil Jindřich Meziříčský a sdělil mu důvěrným hlasem: „Kostník se veřejně dvoří ženě Petra Blatnického.“

„To jsou jen pomluvy,“ Dohalický ho zpražil vzteklým pohledem, ale už bylo pozdě.

„Je prý mladá a velmi krásná,“ pokračoval Meziříčský dychtivě.

Beneš ale neměl náladu na drby. Odhrnul si vlasy z podmračeného čela a odvětil: „Ať je to raději kvůli sukni, než kdyby se rvali kvůli politice.“ Na nádvoří vběhla skupina vojáků a odtrhli je od sebe.

„Hňup jeden jako druhý.“ Beneš zabouchl okno.

„Je to pěkný rváč, ten Blatnický! Včera večer si troufl na Ctibora z Rožmitálu,“ přihodil Meziříčský.

Beneš zvedl obočí. „O tom nic nevím...“

„Nic vážného, jen jakási stará sousedská přenice,“ vysvětlil chvatně Prokop a otočil se k Jindřichovi. „Pane z Lomnice, u toho jednání jsi nebyl, tak se zdrž svých nepravdivých tvrzení.“

„Potřebuji každého spolehlivého chlapa, ale tihle dva spolu zůstat nemůžou,“ řekl Beneš zamyšleně. „Půjdou si po krku, dokud jeden z nich nepadne.“

„Nebo padnou oba a krásná paní Blatnická zůstane bez manžela i bez ctitele,“ ušklíbl se Jindřich.

Beneš jeho poznámku přešel s mrakem na tváři a otočil se k Prokopovi: „Blatnický se mnou pojede do Prahy a Kostníka vezmeš na jednání do Olomouce.“

„Raději bych je vyměnil,“ navrhl Prokop. „Petr je můj dávný přítel. Dohlídnu na něho.“

„Ovšem, přimluvil ses za něj,“ vzpomněl si Beneš a pokračoval káravým tónem: „Blatnickému vysvětlí, kde je jeho místo, jinak ho pošlu domů. V mé družině žádné horké hlavy nestrpím.“

Prokop zatnul zuby a s chladným úsměvem přikývl, pak vyšel na chodbu. Seběhl po točitém schodišti o patro níže. Proti němu se potácel Petr a svíral své levé předloktí, ze kterého stékala krev.

„Potřebuji jehlu a nit.“

Prokop mávl na vojáka u schodiště. „Přived' místního ranhojiče!“

„Ano, pane,“ strážný se postavil do pozoru a odběhl.

Prokop mu opatrně stáhl kabátec, prošívanou koženou vestu a vyhrnul rukáv košile. Zkušeně sevřel sečnou ránu do dlaně a krev přestala téci. „O téhle šarvátce se tu bude hodně dlouho mluvit, Jindřich z Lomnice to rád roznese po kraji. Hlavně to, že jste se poprali kvůli Blance.“